

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 4

Fatih Buğra TEKİN MASAL GİBİ

Hayat kimine mutluluk, kimine umut, kimine hayaldir... Bazen mutluluktan bağırmaı, bazen acıdan hıçkırarak ağlamayı, bazen umutla yeni güne uyanmayı istersin.

Hayatta ne ile karşılaşacağımızı hiçbir zaman bilemeyiz. Değişkenlikler karşısında hayatın akışına bırakırsın kendini. Aydınlık bir yaşam için cesur ve fedakâr olmalısın. Çünkü hayatında karşılaşabileceğin sarsıntılardan korkarak yaşarsan yıpranırsın, üzülsün, yaralanırsın adeta. Ancak unutma hayatta bulutlara çıkan basamaklar vardır. Ve bunlara tırmanmak ancak cesurların işidir. Hayat her zaman güzel gitmeyebilir. İnişler, çıkışlar bir aradadır her zaman. İşte bu inişlerde, uçuruma düştüğünü hissettiğinde; bulutları hayal etmelisin. Yaşamayı yani...

Ben hayatta özel bir güç seçme şansım olsa zamanı durdurma gücüne sahip olmak isterdim. Bazen de zamanı geri alır, pişmanlıklarımı düzeltirdim. Dolu dolu yaşamak isterim hayatı, sevmekten hiç usanmadan. Çünkü hayat güzeldir. İçinde yaşama sevinci olanlar için hayat gerçekten çok özeldir.

Hayat karşına dertler, tasalar çıkaracaktır. Ancak bunlar bir gölün dalgaları gibidir. Senin bütünlüğüne zarar veremez. Seni hayattan uzaklaştırmaya çalışan kandırmacalardır acılar.

Hayata ne kadar bağlısın? Bu soruya içten bir cevap ver şimdi. Hayatı yaşayamaya değer bulmuyorsan bağlılığını gözden geçirmelisin. Unutma, masal gibi bir hayat istiyorsan, bir masal kahramanı kadar cesur olmalısın.

Fatma ÇINAR

RENKLER KÜSTÜ BİZE

Bir varmış, bir yokmuş. Renklerin diyarı diye bir yer varmış. Burada renkler yaşarmış. Dünyaya, gereken yerlere gider, orayı renklendirirlermiş. Her sabah toplantı salonunda bir araya gelir, hangi rengin nereye gideceğine karar verirlermiş.

Bir sabah toplantıya yeşil renk gelmemiş. Hâlbuki en çok görev bu aralar ona düşermiş. Mevsim baharmış. Ağaçlara, çiçeklere, ovalara, vadilere kısacası birçok yere ulaşmalıymış yeşil. Diğer renkler bir süre daha onu beklemişler. Ama gelmeyince merak edip evine gitmişler. Yeşil renk kalkıp evin kapısını açmakta bile zorlanmış. Arkadaşları onu görünce çok şaşırılmışlar. Yeşil, arkadaşları siyaha benziyormuş artık. İçeri geçip oturmuşlar. Niçin bu halde olduğuna olduğunu sormuşlar. Yeşil öksürmekten konuşamıyormuş. Bu bahar dünyada çok zorlandığını söylemiş. Fabrikaların arttığını, her yerin binalarla dolduğunu ona yaşam alanı kalmadığını söylemiş. Diğer renkler de ona katılmışlar aslında. Durumun hepsi farkındaymış ama kendilerini bu denli etkileyebileceğini tahmin edememişler. Sorunu çözmek için çözüm aramaya karar vermişler. O gün hiçbir renk dünyaya gelmemiş.

İnsanlar sabah uyandıklarında dünyayı çok farklı görmüşler. Her yer gri imiş. Ne ağaçlar, ne çiçekler ne pırl pırl bir gökyüzü varmış.

Tatsız tuzsuz bir dünyayla karşılaşmışlar. Kimse olanlara anlam veremiyormuş. Renkler nereye gitti diye herkes üzülmeye başlamış. Daha sonra en çok da yeşilin yokluğunun onları etkilediğini fark etmişler. Çünkü artık onlara oksijen veren ağaçlar yokmuş. İnsanlar bir gün içerisinde hastalanmaya başlamışlar.

Dünyada olanların haberi vakit geçmeden renkler diyarına ulaşmış. Renkler bunu öğrenince aslında insanlarla görüşüp durumu halledebileceklerini düşünmüşler. Renkler diyarında bir grup insanlarla görüşmeye gitmiş. Onlara yeşilin, insanların bilinçsiz davranışları nedeniyle hasta olduğunu, böyle devam ederse tüm renklerin dünyayı terk edeceğini anlatmışlar. İnsanlar da zaten aynı durumdaymış. Yeşil bir gün daha dünyaya gelmezse ölecekmiş birçoğu. Renkler ve insanlar aralarında bir sözleşme imzalamışlar. Buna göre insanlara renklere yaşam alanı açacak, renkler de her gün dünyaya geleceklermiş.

Renkler ve insanlar arasında imzalanan karşılıklı saygı sözleşmesinden sonra hiçbir sorun yaşanmamış renkler her gün onların kıymetini bilen insanların yanına, dünyaya, gelmişler. İnsanlar da yeşille, maviyle, sarıyla, beyazla rengârenk bir hayata devam etmişler.

Nefise KUZUCU

BİR KUŞ OLSAM

Bir kuş olsam. Tüm derdimi yeryüzünde bırakıp, gökyüzünün o delici rengine kaçsam.

Kanatlarımı açsam özgürlüğe, hiç durmadan uçsam...

Aşığım ben gökyüzünün rengine. Huzuru orada buluyorum. Gökyüzüne kaldırıncı yüzümü hemen rahatlıyorum. Gökyüzü tüm yükümü alıyor, hafifliyorum. Özeniyorum kuşlara, her şeyi geride bırakıp bulutlara dokunmalarını kıskanıyorum. Ben de bir kuş olsam, uçsam pes etmeden. Yaralansam düşsem bile pes etmeden kanat gersem. Uzun uzun süzülsem gökyüzünde. Doğanın eşsiz kokusunu oradan çeksem içime...

İnsanları gökyüzünden izlesem. Hayatın nasıl görüldüğünü bir de oradan seyretsem. Sınırı yok gökyüzünün. Keşke bu huzuru tadabilsem, bir kuş olsam...

Melih ESER

MUHTEŞEM PİLOTLAR

Melih, Zübeyir ve Yusuf deneyimli pilotlardı. Yıllarını bu işe vermişlerdi. Birçok yere uçmuş, sayısız macera yaşamış, nice tehlike atlatmışlardı.

Son görevlerinin yapacaklardı. Yine birlikte olacaklardı. Ancak bu kez görev çok hassastı. Savaş olan bir bölgeye gideceklerdi. Neyse ki üçü de savaş pilotluğu eğitimi almışlardı. Bir savaşın içine girip esir düşen arkadaşlarını kurtaracaklardı. Tüm hazırlıklar özenle tamamlandı. Uçuş için hazırlandılar. Savaşın var olmasından dolayı çok huzursuzdular. Ama bu görevi başarıyla sonuçlandırmak zorundaydılar. Her şey hazırlanınca Melih kuleyle irtibatı kurdu:

-Kalkış istiyorum.

-İzin verildi.

Üçü de çok gergindiler. Kendilerine güveniyorlardı. Ama arkadaşlarının canı tehlikede idi. Artık havalanmışlardı. Uludağları, kasvetli ormanları geçtiler. Nihayet savaş yerine, karmaşanın içine geldiler. İlk istedikleri şey arkadaşlarını kurtarmaktı. İkincisi ise savaşın son bulması...

Arkadaşları Emre'nin esir alındığı bölgenin koordinatlarına göre iniş yaptılar. Etraf beklediklerine göre epey sessizdi. Bu durum endişelerini iyice arttırdı. Etrafa dağılıp Emre'yi aradılar. Kısa zaman sonra Yusuf'un sesi geldi.

-Gelin, gelin, koşun! Emre burada.

Zübeyir ve Melih hemen koşular Emre'nin sesinin geldiği yere. Ama gördükleri manzara karşısında donup kaldılar. Sanki karşılarındaki Emre değildi. Zayıflamış, sanki on yaş yaşlanmıştı. Ama vakitlerinin az olduğunu biliyorlardı. Hemen Emre'yi alıp gitmeleri lazımdı. Ancak Emre yürüyecek halde değildi. Melih hemen Emre'yi sırtına aldı. Koşarak uçağa gittiler. Ve havalandılar. Uçuşta Emre'ye yanlarındaki yiyeceklerde verdiler. Emre güçlükle bunları yedikten sonra konuşmaya başladı. Meğer düşmanları Emre'yi zaten ölecek diyerek bırakıp gitmişler.

Yol bu kez daha çabuk bitmişti sanki. Havaalanında dördünün de ailesi, sevenleri vardı. Herkes onları gururla karşıladı. Muhteşem üçlü son görevlerini de başarıyla tamamlamışlardı. Artık daha sakin bir hayat planıyla evlerine doğru yol aldılar.

Batuhan BAYRAM

RENKSİZ HAYAT

**Hey, kötü kalpli insanlar!
Fabrika duman salmasın.
Bırakın şu dünyamızı,
Çocuklar mutsuz kalmasın.**

**Arabanın egzozları
Kirleniyor havamızı.
Temiz nefes alamadık,
Size de dokunur zararları.**

**Atmayalım denize çöp,
Balıklara bin bir zarar,
Nesillere bırakalım,
Temiz dünya, temiz diyar.**

Dilek ERZURUMLU

GRI ZEHİRLENMESİ

**Gökyüzünün mavisi yok.
Denizler de suskun sanki.
Yeşil her zaman değil miydi,
Ağaçların rengi?**

**Gökkuşağı nerede?
Küstü mü bize bulutlar?
Duyulmuyor hiç artık,
Neşeyle uçan kuşlar.**

**Bir bakın dünyamıza.
Bulutlara ve denize.
Bilmiyorum ama bence,
Öleceğiz gri zehirlenmesinden..**

Sudenur BORAN
TİYATRO

Aslı hafta sonunu iple çekiyordu. Babası ile tiyatroya gideceklerdi. Cuma günü heyecandan okulda dersleri bile doğru düzgün dinleyememişti.

Koşarak eve geldi. Bir an önce uyumak istiyordu. Çünkü hemen sabah olmalıydı. Zile uzun uzun bastı. Annesi kapıyı açınca, hayırdır kızım ne bu telaş, dedi. Ama içeriden başka sesler de geliyordu. Aslı şaşırıldı:

-Anne kim var içeride?

-Dayınlar kızım, bize sürpriz yapmışlar. Hafta sonu hep beraber olacağız.

Aslı dayısını ve kuzenlerini çok özlemişti. Elbette sevindi. Ama tiyatroya gitmeyi de öyle çok istiyordu ki... İçindeki karmaşayla odaya girdi. Dayısının elini öptü, kuzenlerine sarıldı. Akşam için büyükler yemek hazırlarken onlar da bahçede bol bol oynadılar. Ama dayısı Aslı'daki durgunluğu fark etmişti. Kardeşine sordu:

-Zeynep, Aslı'nın neyi var? Biraz durgun sanki.

- Önemli bir şey değil ağabey, babası ile tiyatroya gidecekti de yarın. Siz gelince iptal ettiler programı, aklı ordadır.

- Hay Allah! Bilse idik gelmezdik.

- Ağabey, olur mu hiç. Siz nerelerden kalkıp geldiniz. Şimdi unuttur Aslı zaten. İyi ki böyle bir sürpriz yaptınız.

- Dur öyleyse, sürprizlere devam edelim. Aslı için bir tiyatro oyunu hazırlayalım.

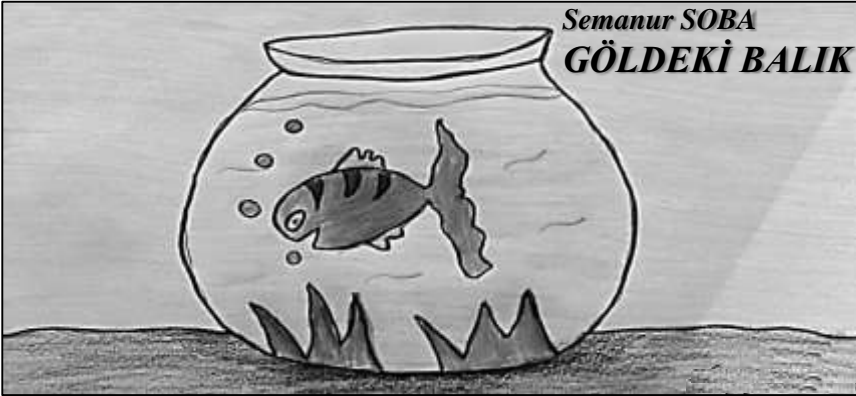
Annesi ile dayısı Aslı için bir oyun hazırlamışlardı bile. Dayısı zaten çok yetenekli idi bu konularda. Tabii Aslı'nın olan bitenden haberi yoktu. Bahçeden gelip yemeklerini yediler. Hep birlikte sohbete başlamışlardı. Aslı'nın yüzü tam anlamıyla gülmemişti hala. Dayısı bekleyemedi. Kardeşinden tiyatro malzemelerini istedi. Aslı annesinin getirdiği şapkayı, bastonu görünce şaşırıldı:

-Anne, ne oluyor böyle?

-Dayın senin suratını asık görünce nedenini sordu. Ben de tiyatroya gidemeyeceğin için böyle davrandığımı söyledim. Dayın da senin için bir oyun hazırladı.

Aslı çok sevinmişti. Dayısı oyunlarıyla onları epey güldürdü. Aslı dayısının onu mutlu etmek için böyle çırpındığını görünce yaptıklarından utandı. Dayısından özür diledi. Ailesinin her şeyden daha önemli olduğunu anlamıştı. Birlikte olmak en büyük mutluluk değil miydi zaten?

Rabia KÜÇÜK
MİSAFİRLİKLERİMİZ

Ah, ne güzeldir misafirliklerimiz! Türk milleti misafirperver bilinir tüm dünyada. Tanrı misafiri, çat kapı misafir, davetli misafir hepsine açıktır kapımız.

Misafir baş tacıdır. Evimize geldiğinde en güzel şekilde ağırlamak isteriz. Bir kere misafir odası diye bir kavram vardır bizde. En güzel eşyalar hep o odadadır. Misafirlerden başkasına açılmaz orası. Misafir geldiğinde televizyon kapatılır, onunla sohbet etmek gerekir. Güler yüz gösterilir. Hasta da olsan, derdin, kederin de olsa misafir eve kabul edilir. Ayıptır hayır demek. Çok acil bir iş varsa, daha sonra kendimiz davet ederiz onu. Buyurun bekliyoruz, deriz. Çaylar, kahveler, tatlılar, börekler ne varsa ikram ederiz. Bazen anılara gideriz sohbetle, bazen gelecek planları yaparız. Misafir kalkmak istediğinde, aaa! Daha erken deriz. Bunu saymayız, bir daha bekleriz deriz. Ve bunlar asla yapmacık değildir. Gerçekten kıymet veririz.

Geleneklerimizin en güzel yanlarından misafirlik. Şu zamanlar can çekişse de varlığını devam edeceğine asla şüphe duymayız.

Hacer YALAMA

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZDEN

Hani eski dünya,

Nerede mavi gökyüzü?

Nerede yeşil orman?

Biz yok ettik ama yine bize oldu olan...

Dağlar yok oldu neden?

Her yer beton ormanı.

Yağmur da yağmıyor ki,

Güneş de hep kederli...

Kurudu göller, denizler,

Dünyaya çöktü karanlık.

Keşke birer kuş olsaydık.

Yeni dünya arasaydık.

Dünyamız kurudu artık.

Hepsi bizim yüzümüzden.

Evreni griyle sardık.

Geçmişten ve günümüzden.

Hatice PEKER

ŞAPKA

Şerife GÜRCAN SAKLAMBAÇ

Geçen yaz en çok oynadığımız oyun saklambaç olmuştu. Gece gündüz hiç fark etmiyor, bir araya gelince mutlaka saklambaç oynuyorduk. Ta ki o olayın yaşandığı güne kadar...

Akşam yemekte teyzemler vardı. Evimiz o gün daha da şenlikliydi. Kuzenlerim Aslı, Elif ve Murat da bizdeydiler. Yemeği alalacele yedik; çünkü saklambaç için tüm arkadaşlarımız sokağa çıkmışlardı. Tek eksik bizdik. Oyun bugün daha heyecanlı olacaktı, kişi sayımız fazlaydı. Ebe olma sırası Hilal'de idi. Elliye kadar saydı. Hepimiz en zor bulunacağımızı düşündüğümüz yerlere saklanmıştık. Gece saklambaç daha keyifli oluyordu nedense.

Hilal hepimizi bulduktan sonra ben yumdum gözlerimi. Sayma bittikten sonra arkadaşlarımı teker teker buldum. Her şey çok eğlenceliydi. Kuzenlerim ve arkadaşlarımız önceden zaten tanışıyorlardı. Oyuna alışmakta da zorluk çekmediler. Yeni ebe kuzenlerimden biri olacaktı. Ancak Murat bir anda bağırdı:

- Emre yok!
- Nasıl yok, bulmadınız mı onu?
- Nereye saklandı ki?

Hepimiz bir telaş sarmıştı. Allah'ım! Kardeşim saklambaç oyununda kaybolmuştu. Ne yapacaktık. Tekrar saklanabileceği yerlere baktık; ama yoktu. Kendimi tutamıyordum artık, ağlamaya başlamıştım. Elif anneme haber vermemiz gerektiğini söylüyordu. Ben ağlamaktan ne evet, ne hayır diyordum. Bir yandan da korkuyordum. Annem kızacaktı bana, ben size gece gece saklambaç oynamayın, başınıza bir iş gelecek demedim mi, diyecekti. Fakat kaçış yoktu. Emre'nin kaybolduğunu er geç öğrenecektlerdi.

Aslı, Elif, Murat ve ben eve doğru yürümeye başladık. Evimiz ikinci kattaydı. Annemler hep birlikte balkonda çay içiyorlardı. Merdivenleri yavaş yavaş çıktık. Güçlkle durdurabilmişim ağlamamı. Kuzenlerim sen sakin ol, biz teyzeme anlatırız dediler ama; şu an en büyük korkum kardeşimin başına bir şey gelmiş olmasıydı. Ya bir yere düşüp kaldıysa ya bir yeri kırıldıysa... aklımdan bin türlü şey geçiyordu.

Balkondan geldiğimizi zaten gören annem biz zile basmadan açtı kapıyı. Hemen çıkıştı bize:

-Çocuklar nerde kaldınız?

-Anne, şey...

-Hadi hadi konuşmayın da girin içeri, Emre çoktan geldi de uyudu bile.

Nasıl yani Emre eve mi gelmişti, neden haber vermemişti? Aklımdaki bu soruları Murt sordu anneme:

-Teyze, ne zaman geldi Murat?

-Yarım saat olmuştur. Evde saklanacağım kimse bulamaz beni burada, dedi. Ama uyumuş kalmış burada. Ben de uyandırmadım. Saat geç oldu çocuklar gelir zaten dedim.

Derin bir oh çekmiştik hepimiz. Olanları evdekilere anlattık. Önce güldüler halimize. Ama sonra annem bu size ders olsun, kardeşin gerçekten kaybolabilirdi, artık gece saklambaç yok, dedi. Ben zaten annem demeden vazgeçmişim gece saklambacından. Biz bunları konuşurken Emre ise her şeyden habersiz mışıl mışıl uyuyordu. Ona dönüp gülümsedim. Sabah anlatacaktım olanları. Eminim çok gülecekti.

O günden sonra gece hiç saklambaç oynamadık. Bu olay da bize hatırlayıp gülümseyebileceğimiz bir anı olarak kaldı...

Zeynep CANSIZ

CANIM DEDEM

Dedeciğim, seni öyle özledim ki... Hele ki bayram günlerinde daha çok vuruyor yüreğime hasretin. Daha çok hissediyorum yokluğunu.

Bayramdan bir gün önce, arife günü, gelirdin yanımıza. Elimden tutar götürürdün beni çarşıya. Karınca kararınca bana hediyeler almak isterdin. O kadar içtendin ki, kimi zaman bayramlarda benden daha mutlu olduğumu düşünürdüm. Bayram sabahı ilk senin elini öpmeye gelirdim. Şekerimi, harçlığımı hazırlamış olurdun zaten. Kahvaltıdan önce saklambaç oynardık. Sırf ben mutlu olayım diye kırmazdın beni, oyun arkadaşım oluverirdin.

Sensizliği kabul etmek çok zordu benim için. Her akşam sokağın başına çıkıp bekledim seni, gelirsin diye. Aylar aldı yokluğunu kabullenmek.

Elini öpmeyi, bana yavrum demeni çok özledim. Tek tesellim o güzel yürüğünün cennette olduğunu düşünmek. İyi ki beraber güzel günlerimiz oldu dedem... Seni çok özledim, çok seviyorum.

Torunun Zeynep.

Hasan SÖĞÜT ÇAY

**Türk çayı demişler, bize has tadı,
Her yörede kıymetlidir onun adı.
Arkadaşlık bağlarını güçlendirir,
İçen tüm insanları neşelendirir.**

**Sabah akşam zamanı hiç fark etmez.
Bizim insanımız çaydan vazgeçmez.
Misafire, komşuya ve de ev halkına
Bir çay ikram etmeden vazgeçmez.**

**Tavşan kanı çay getirin.
Delikanlıları sevindirir.
Çocuklara açık verin.
Mideleri bozulmasın.**

İMTİYAZ SAHİBİ

Nusret PARLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra SANCAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Derya KIRAC

GÖRSEL DANIŞMAN

Esmâ COŞKUN

Şehriban ÜN

YAYIN KURULU

Ayça GENÇ

Mevlüt AKSU

Yasemin GÜNFER

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU

Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA

(0312) 837 1075